

Folketingets Socialudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2025 - 5090

Doknr.
49562650

Dato
17-10-2025

Folketingets Socialudvalg har d. 18. september 2025 stillet følgende spørgsmål nr. 838 (alm. del) til social- og boligministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 838:

Vil ministeren kommentere det materiale, som udvalget har modtaget fra TT Advokater ifm. foretræde den 11. september 2025 vedrørende sager, hvor forældre til børn med de højeste grader af funktionsnedsættelser og støttebehov oplever udfordringer ift. imødekommelse af barnets støttebehov, jf. SOU alm. del - bilag 346 og 459?

Svar:

Jeg er stærkt optaget af, at børn og unge med nedsat funktionsevne eller en kronisk lidelse samt deres familier modtager den hjælp og støtte, som de har krav på efter loven, og som modsvarer det konkrete støttebehov.

Et bærende grundprincip inden for handicapområdet er, at personer med funktionsnedsættelser skal kompenseres for følgerne af deres funktionsnedsættelser. Det gælder uanset, om det er kommunen eller regionen, som skal bevillige støtten.

Det er den sektor, som er ansvarlig for en ydelse, der også er ansvarlig for, at den pågældende ydelse er tilgængelig for mennesker med nedsat funktionsevne. Dette følger af sektoransvarsprincippet. I forlængelse heraf følger det af subsidiaritetsprincippet, at støtte efter sociallovgivningen er subsidier i forhold til andre sektors lovgivning. Dette indebærer, at hvis et hjælpebehov kan dækkes efter flere sektors lovgivning, går hjælp efter andre sektors lovgivning forud for hjælp efter den sociale lovgivning.

Samtidig fremgår det af retssikkerhedsloven, at kommunalbestyrelsen skal behandle spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt med henblik på at afgøre, om der er ret til hjælp og i så fald hvilken.

Med det sagt er jeg opmærksom på, at der kan være tilfælde, hvor der kan opstå uenighed om sektoransvaret – og dermed tvivl om, hvorvidt det er kommunen eller regionen, der har ansvaret for at yde og finansiere konkret nødvendig støtte. Det kan i sidste ende gå ud over børnene og deres familier, hvilket aldrig er acceptabelt.

Det er kommunerne og regionerne, der har ansvaret for at få afklaret sektoransvaret i den enkelte sag, således at borgeren ikke bliver kastebold

mellem to systemer. Myndighederne bør samarbejde og finde løsninger, så børn og familier får den nødvendige støtte uden unødigt ventetid.

Hvad angår snitfladeproblematikker mellem regioner og kommuner specifikt i forhold til behandlingsredskaber og hjælpemidler er det i sundhedsaftalen fra 2024 aftalt, at der skal skabes et mere klart myndighedsansvar for tildeling af behandlingsredskaber og hjælpemidler. Det skal netop sikre tydelighed omkring, hvilken myndighed der har ansvaret for at udlevere og finansiere de pågældende produkter.

Jeg er også opmærksom på, at det for familier kan være en stor udfordring, hvis kommunen fratager eksisterende støtte. Der gælder derfor også en varslingsordning for visse typer af støtte, hvor kommunens afgørelse om frakendelse eller nedsættelse af hjælp skal meddeles med et varsel på mindst 14 uger, og hvis borgeren klager til Ankestyrelsen, må kommunen først påbegynde iværksættelsen af sin afgørelse efter varslingsperiodens udløb.

Ud over de typer af støtte, der er omfattet af varslingsordningen, er hovedreglen på det sociale område, at klage over en afgørelse ikke har opsættende virkning. Det betyder, at afgørelsen skal føres ud i livet med det samme, også selv om borgeren har klaget.

En borger kan dog anmode om, at klagen får opsættende virkning, hvilket kommunen helt konkret skal tage stilling til ved afgørelse.

Samtidig skal jeg understrege, at kommunen fortsat har pligt til at yde hjælp og støtte, hvis der opstår nye eller ændrede støttebehov, mens der ventes på afgørelse i Ankestyrelsen.

Med venlig hilsen
Sophie Hæstorp Andersen
Social- og boligminister